

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 34, 2019

Nummer 34, 2019

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1737](#) 12-11-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1751](#) 12-11-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1692](#) 12-11-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1742](#) 12-11-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1755](#) 12-11-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1743](#) 12-11-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1759](#) 12-11-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1736](#) 12-11-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1740](#) 12-11-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1760](#) 12-11-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1748](#) 12-11-2019

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2019:1732](#) 12-11-2019

RECHTSPRAAK

Toepassing artikel 80a of 81 RO na vrijspraak in eerste aanleg en veroordeling in hoger beroep toegestaan?

Gelet op de toelichting in de schriftuur betoogt het middel dat, nu het hof de verdachte heeft veroordeeld ter zake van hetzelfde feit als waarvan de rechtbank de verdachte heeft vrijgesproken, de Hoge Raad het cassatieberoep niet met toepassing van artikel 80a of 81 RO mag verwerpen, omdat anders de op grond van artikel 14 lid 5 IVBPR vereiste ‘full review’ zou ontbreken.

Voor onderzoek door de cassatierechter komen alleen in aanmerking middelen van cassatie als in de wet bedoeld. Als een zodanig middel kan slechts gelden een klacht over de schending van een bepaalde rechtsregel en/of het verzuim van een toepasselijk vormvoorschrift door de rechter die de bestreden uitspraak heeft gewezen.

In het geval dat de rechter in eerste aanleg de verdachte van het aan hem ten laste gelegde feit heeft vrijgesproken, maar het gerechtshof tot een veroordeling ter zake van datzelfde feit komt, ligt in cassatie uitsluitend de uitspraak van het gerechtshof ter beoordeling aan de Hoge Raad voor. In cassatie beoordeelt de Hoge Raad, op basis van de tegen de bestreden uitspraak ingediende klachten en op grond van alle voor de beoordeling relevante stukken van het geding, of de bestreden uitspraak dient te worden vernietigd wegens schending van het recht of verzuim van vormen. Daaronder zijn begrepen de wettelijke bewijsregels, onder meer die inzake de bewijsmotivering. De omstandigheid dat het gerechtshof tot een veroordeling is gekomen ter zake van een feit waarvan de verdachte in eerste aanleg is vrijgesproken, kan onder omstandigheden van belang zijn voor de aan de bewijsmotivering te stellen eisen, waarvan de naleving in cassatie kan worden getoetst (vgl. HR 16 oktober 2018, ECLI:NL:HR:2018:1943, r.o. 4.3).

Wanneer de ingediende klachten geen doel treffen, bieden artikel 80a lid 4 RO en artikel 81 lid 1 RO de Hoge Raad de mogelijkheid om de motivering van zijn oordeel te beperken tot het vermelden van de in die bepalingen bedoelde gronden.

De inhoudelijke beoordeling door de strafkamer van de Hoge Raad is in het geval dat

toepassing wordt gegeven aan artikel 80a of 81 RO, niet anders dan wanneer daaraan geen toepassing wordt gegeven. Het gaat bij die bepalingen immers, anders dan de raadsman kennelijk tot uitgangspunt neemt, uitsluitend om de wijze waarop de Hoge Raad zijn oordeel met betrekking tot het cassatieberoep motiveert. Met de toepassing van artikel 80a lid 4 RO of artikel 81 lid 1 RO wordt niet méér tot uitdrukking gebracht dan dat het cassatieberoep dat zich richt tegen de bestreden uitspraak, niet slaagt en dat de aangevoerde klachten tegen die uitspraak geen behandeling in cassatie rechtvaardigen vanwege klaarblijkelijk onvoldoende belang of klaarblijkelijke ongegrondheid (art. 80a RO), dan wel dat het bij de beoordeling van één of meer van die klachten niet nodig is antwoord te geven op vragen die van belang zijn voor de eenheid of de ontwikkeling van het recht (art. 81 RO).

De wettelijke voorziening dat de Hoge Raad zich tot de in artikel 80a of 81 RO bedoelde afdoening mag beperken, draagt bij aan de mogelijkheid cassatieberoepen versneld te behandelen en stelt mede daardoor de Hoge Raad in staat zich te concentreren op zijn kerntaken als cassatierechter (zoals ook tot uitdrukking is gebracht in de rechtspraak van het EHRM; vgl. EHRM 24 april 2018, 55385/14, par. 47 (*Baydar/Nederland*)).

Artikel 14 lid 5 IVBPR staat aan het hiervoor overwogene niet in de weg.

Op de verdachte is het strafrecht voor jeugdigen toegepast. De Hoge Raad doet uitspraak nadat meer dan zestien maanden zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de aan de verdachte opgelegde werkstraf van 180 uren, subsidiair 60 dagen jeugddetentie.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft het aantal uren te verrichten werkstraf en de duur van de vervangende jeugddetentie, vermindert het aantal uren werkstraf en de duur van de vervangende jeugddetentie in die zin dat deze 171 uren, subsidiair 57 dagen jeugddetentie, belopen en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-11-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1732

Zaaknummer: 18/01991

Rechters: J. de Hullu, V. van den Brink, A.L.J. van Strien, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: A.R. Kellermann

Wetsartikelen: 80 RO, 81 RO en 14 IVBPR

RECHTSPRAAK

Aanhoudingsverzoek niet-gemachtigde raadsman die geen contact meer heeft met verdachte.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

Het hof heeft geoordeeld dat er geen aanleiding is te veronderstellen dat de verdachte de volgende keer wel zal verschijnen of bereikt zal worden en dat het aanhoudingsverzoek op die grond moet worden afgewezen. In aanmerking genomen wat de raadsman aan het verzoek ten grondslag heeft gelegd, in het bijzonder dat het verzoek mede ertoe strekt de in artikel 279 lid 1 Sv bedoelde machtiging te verkrijgen van de verdachte, is dat oordeel niet zonder meer begrijpelijk. Uit de motivering van de afwijzing van dat verzoek blijkt evenmin dat het hof de onder 2.3 bedoelde afweging van belangen heeft gemaakt.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-11-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1740

Zaaknummer: 18/03970

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: I.T.H.L. van de Bergh

Wetsartikelen: 279 Sv en 281 Sv

RECHTSPRAAK

Aanhoudingsverzoek op de grond dat verdachte vermoedelijk (als ongewenste vreemdeling) is uitgezet, door hof afgewezen omdat verdachte contact had kunnen opnemen met zijn raadsman en onvoldoende aanknopingspunten bestaan dat verdachte van zijn aanwezigheidsrecht gebruik had willen maken.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak.

Een verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting kan ter terechtzitting worden gedaan door de verdachte of diens op de voet van artikel 279 Sv gemachtigde raadsman. Ook de raadsman die niet is gemachtigd tot het voeren van de verdediging van de ter terechtzitting niet-verschenen verdachte, kan ter terechtzitting een verzoek tot aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting doen voor zover dat verzoek wordt gedaan met het oog op de effectuering van het aanwezigheidsrecht van de verdachte of ten behoeve van het alsnog verkrijgen van de in artikel 279 lid 1 Sv bedoelde machtiging. Overeenkomstig artikel 329 en 330 Sv wordt beslist op het verzoek nadat het Openbaar Ministerie daaromtrent is gehoord. In de regel mag van de verdachte of diens raadsman worden gevergd dat hij ter staving van het verzoek (alsnog) de gegevens verstrekt die de rechter met het oog op de te nemen beslissing noodzakelijk acht. Indien de rechter de aan het verzoek ten grondslag gelegde omstandigheden niet zonder meer aannemelijk acht, kan hij gevolgen verbinden aan de omstandigheid dat het verzoek onvoldoende door bewijsstukken is gestaafd en/of aan zijn verlangen tot aanvulling niet (genoegzaam) is voldaan. Voor het oordeel dat de aan het verzoek ten grondslag gelegde omstandigheid niet aannemelijk is, volstaat evenwel niet steeds de vaststelling dat die omstandigheid onvoldoende is onderbouwd. Het is immers mede afhankelijk van de aard van de aangevoerde reden – in het bijzonder of het gaat om een zich onverwacht aandienende omstandigheid, bijvoorbeeld verband houdend met ziekte van de verdachte – of, alvorens wordt beslist op het verzoek, gelegenheid dient te worden geboden het verzoek van een nadere toelichting te voorzien en/of op een later moment (alsnog) bewijsstukken over te leggen. Opmerking verdient evenwel dat de rechter het bieden van die gelegenheid en het nemen van een beslissing omtrent de aannemelijkheid van de aan het

verzoek ten grondslag gelegde omstandigheid achterwege kan laten op grond van zijn oordeel dat hetgeen is aangevoerd – ware het juist – in de hierna weer te geven afweging van belangen niet tot toewijzing van het verzoek leidt. Nadat in voorkomende gevallen gelegenheid is geboden voor nadere toelichting of het overleggen van bewijsstukken, kan de rechter het verzoek reeds – dat wil zeggen: zonder dat tot de hierna weer te geven afweging van belangen wordt overgegaan – afwijzen op de grond dat de aan het verzoek ten grondslag gelegde omstandigheid niet aannemelijk is. Indien zich niet het geval voordoet dat de aan het verzoek ten grondslag gelegde omstandigheid niet aannemelijk is geoordeeld, dient de rechter een afweging te maken tussen alle bij aanhouding van het onderzoek ter terechtzitting betrokken belangen. Het gaat daarbij om het belang van de verdachte bij het kunnen uitoefenen van zijn in artikel 6 lid 3 onder c EVRM gewaarborgde aanwezigheidsrecht – waaronder het recht om zich in zijn afwezigheid ter terechtzitting door een daartoe uitdrukkelijk gemachtigde raadsman te doen verdedigen – en, kort gezegd, het belang dat niet alleen de verdachte maar ook de samenleving heeft bij een doeltreffende en spoedige berechting. Van deze afweging, waarbij de aan het verzoek tot aanhouding ten grondslag gelegde gronden moeten worden betrokken, dient de rechter in geval van afwijzing van het verzoek blijk te geven in de motivering van zijn beslissing (vgl. HR 16 oktober 2018, ECLI:NL:HR:2018:1934).

Het hof heeft de afwijzing van het verzoek tot aanhouding met het oog op de effectuering van het aanwezigheidsrecht van de verdachte erop gegrond dat – kort gezegd – de verdachte contact had kunnen opnemen met zijn raadsman en onvoldoende aanknopingspunten bestaan dat de verdachte van zijn aanwezigheidsrecht gebruik had willen maken. Het hof heeft echter niet geoordeeld dat de aan het verzoek ten grondslag gelegde omstandigheid dat de verdachte vermoedelijk is uitgezet, niet aannemelijk is. Gelet hierop had het hof bij zijn beslissing op het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak in zijn motivering blijk moeten geven van de afweging van belangen als hiervoor onder 2.3 vermeld. Nu het hof dit heeft nagelaten, heeft het zijn beslissing niet toereikend gemotiveerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-11-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1737

Zaaknummer: 18/02967

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: N. van Schaik

Wetsartikelen: 279 Sv, 281 Sv en 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Is het oordeel van het hof dat bewijsuitsluiting rechtsgevolg moet zijn van onherstelbaar vormverzuim in verband met niet tijdig en naar behoren informeren van verdachte over inzet van informant, toereikend gemotiveerd?

Het middel klaagt dat het hof zijn beslissing om bewijsuitsluiting toe te passen en de verdachte bijgevolg vrij te spreken heeft gebaseerd op ontoereikende of onbegrijpelijke gronden.

Op de gronden die zijn vermeld in de arresten van de Hoge Raad van 6 december 2016, ECLI:NL:HR:2016:2777, ECLI:NL:HR:2016:2778 en ECLI:NL:HR:2016:2779, is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verwijst de zaak naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-11-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1743

Zaaknummer: 16/01206

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

Eendaadse samenloop van poging tot verleiding tot ontuchtige handelingen van 15-jarige leerling door leraar op middelbare school.

Het middel klaagt dat het hof ten onrechte heeft geoordeeld dat de verdachte heeft gepoogd een persoon waarvan hij redelijkerwijs moest vermoeden dat deze de leeftijd van 18 jaren nog niet had bereikt, opzettelijk te bewegen ontuchtige handelingen te plegen, althans dat de bewezenverklaring in zoverre niet kan volgen uit de gebezigde bewijsmiddelen.

Het hof heeft blijkens de bewijsvoering onder meer vastgesteld dat de verdachte, een leraar op een middelbare school, in de bewezen verklaarde periode meermalen sms|berichten aan [benadeelde partij], een leerling van de school, heeft gestuurd die gaan over het hebben van seks met haar, dat hij nagellak, een ketting en oorbellen aan haar cadeau heeft gegeven, dat hij meermalen heeft aangedrongen op het maken van een seksafpraak met [benadeelde partij], waaronder op korte termijn in Limburg, en dat de verdachte heeft aangegeven het, mede op de ondersteuning van [benadeelde partij] gerichte, contact te zullen verbreken als [benadeelde partij] niet zou ingaan op de door hem voorgestelde seksafspraken. Het daarop gebaseerde oordeel van het hof dat de gedragingen van de verdachte een strafbare poging opleveren omdat deze naar de uiterlijke verschijningsvorm zijn gericht op de voltooiing van – kort gezegd – het bewegen ontuchtige handelingen te plegen of te dulden en dat deze dus moeten worden aangemerkt als een begin van uitvoering van het misdrijf van artikel 248a Sr, geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

Het middel klaagt voorts dat het hof ten onrechte heeft geoordeeld dat een poging tot het misdrijf van artikel 248e Sr strafbaar is.

Blijkens de memorie van toelichting bij de Rijkswet tot goedkeuring van het Verdrag van Lanzarote heeft Nederland geen gebruik gemaakt van de mogelijkheid om zich overeenkomstig artikel 24 lid 3 Verdrag van Lanzarote het recht voor te behouden om de poging tot het plegen van de in artikel 23 van dat Verdrag omschreven gedragingen niet strafbaar te stellen. In artikel 248e Sr is ook niet bepaald dat poging tot dit misdrijf niet

strafbaar is. De geschiedenis van de totstandkoming van artikel 248e Sr, waarop het middel een beroep doet, geeft evenmin blijk van de opvatting dat poging tot het misdrijf van artikel 248e Sr niet strafbaar zou zijn. De daarin gemaakte opmerkingen over de strekking van het misdrijf van artikel 248e Sr houden immers verband met de strafwaardigheid van het (voltooide) misdrijf, terwijl daarin tevens tot uitdrukking wordt gebracht dat de strafbaarstelling van artikel 248e Sr betrekking heeft op gedragingen die aan seksueel misbruik voorafgaan.

Het oordeel van het hof dat een poging tot het misdrijf van artikel 248e Sr strafbaar is juist. Het middel faalt derhalve.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-11-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1736

Zaaknummer: 18/00583

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en M.J. Borgers

Advocaten: A.G. van den Biezenbos

Wetsartikelen: 248a Sr, 45 Sr, 248e Sr en 24 Verdrag van Lanzarote

RECHTSPRAAK

Overgooien met urine aan te merken als teweegbrengen van min of meer hevige onlust veroorzakende gewaarwording aan lichaam?

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring niet toereikend is gemotiveerd ten aanzien van het teweegbrengen van ‘een hevige onlust veroorzakende gewaarwording’.

Onder ‘mishandeling’ in de zin van artikel 300 Sr moet worden verstaan het opzettelijk aan een ander toebrengen van lichamelijk letsel of pijn, het opzettelijk benadelen van de gezondheid alsmede – onder omstandigheden – het bij een ander teweegbrengen van een min of meer hevige onlust veroorzakende gewaarwording in of aan het lichaam, een en ander zonder dat daarvoor een rechtvaardigingsgrond bestaat (vgl. HR 9 september 2014, ECLI:NL:HR:2014:2677).

Het hof heeft onder meer vastgesteld dat de verdachte de inhoud van een fles urine over [slachtoffer] heen heeft gespoten, dat deze penetrant ruikende urine over het gezicht, de haren en het shirt en in de mond van [slachtoffer] is gekomen en dat [slachtoffer] ten tijde van het opnemen van de aangifte nog steeds misselijk was. Het hierop gebaseerde oordeel van het hof dat de verdachte aldus een min of meer hevige onlust veroorzakende gewaarwording, zoals hiervoor bedoeld, teweeg heeft gebracht en dat zij [slachtoffer] heeft mishandeld, is toereikend gemotiveerd.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-11-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1751

Zaaknummer: 18/02890

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.L.J. van Strien

Advocaten: C. Grijzen

Wetsartikelen: 300 Sr

RECHTSPRAAK

Uitdrukkelijk onderbouwd standpunt dat onvoldoende aannemelijk is dat eerder is geogst?

Het middel klaagt dat het hof in strijd met artikel 359 lid 2 Sv heeft verzuimd in het bijzonder de redenen op te geven waarom het is afgeweken van een door de verdediging naar voren gebracht uitdrukkelijk onderbouwd standpunt, inhoudende dat onvoldoende aannemelijk is dat er eerder is geogst.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 5 tot en met 9 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-11-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1755

Zaaknummer: 18/03654

Rechters: J. de Hullu, E.S.G.N.A.I. van de Griend en A.E.M. Röttgering

Advocaten: S.F.W. van 't Hullenaar

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Aanhoudingsverzoek tot later tijdstip op dezelfde dag van gemachtigde raadvrouw op de grond dat verdachte zich heeft verslapen.

Het middel klaagt over de afwijzing door het hof van het verzoek tot aanhouding van de behandeling van de zaak tot een later moment op dezelfde dag.

Blijkens dit proces-verbaal heeft de raadvrouw, omdat de verdachte had laten weten zich te hebben verslapen, het verzoek gedaan 'tot aanhouding voor bepaalde tijd tot later op deze dag'. Naar aanleiding van dat verzoek heeft het hof vastgesteld dat de verdere zittingsdag volledig is geëquipeerd en geoordeeld dat er geen ruimte is de behandeling van de zaak naar een later tijdstip op die dag te verplaatsen en dat geen gevolg kan worden gegeven aan het door de raadvrouw gedane verzoek. Dat oordeel is, in aanmerking genomen dat het verzoek van de raadvrouw was beperkt tot schorsing van het onderzoek ter terechtzitting tot een later moment op dezelfde dag, niet onbegrijpelijk en kan de afwijzing van het aanhoudingsverzoek zelfstandig dragen.

Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-11-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1759

Zaaknummer: 18/04444

Rechters: J. de Hullu, M.J. Borgers en J.C.A.M. Claassens

Advocaten: M. Ketting

Wetsartikelen: 279 Sv en 281 Sv

RECHTSPRAAK

Herziening op basis van afgelegde slachtofferverklaring.

Als grondslag voor een herziening kan, voor zover hier van belang, krachtens artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv slechts dienen een door bescheiden gestaafd gegeven dat bij het onderzoek op de terechtzitting aan de rechter niet bekend was en dat het ernstige vermoeden wekt dat indien dit gegeven bekend zou zijn geweest, het onderzoek van de zaak zou hebben geleid hetzij tot een vrijspraak van de gewezen verdachte, hetzij tot een ontslag van alle rechtsvervolging, hetzij tot de niet-ontvankelijkverklaring van het Openbaar Ministerie, hetzij tot de toepassing van een minder zware strafbepaling.

In de aanvraag wordt gesteld dat sprake is van een gegeven als bedoeld in voormelde bepaling. De aanvrager voert daartoe aan dat zijn zaak destijds niet zou hebben geleid tot een veroordeling indien de rechter bekend zou zijn geweest met de bij de aanvraag gevoegde schriftelijke verklaring van [slachtoffer] van 12 november 2018, welke – voor zover hier van belang – inhoudt:

‘[aanvrager] heeft mij werkelijk niets aangedaan. Zoals ik al 2x eerder heb verklaard in de rechtbank. (...) Maar 1 ding weet ik 100 % zeker dat [aanvrager] mij niet heeft mishandeld zoals de politie dat beweerd. Maar wat ik wel weet dat ik zwaar onder invloed van alcohol en drugs dat hand geschreven briefje van en door de politie moest onder tekenen.’

Van het in de aanvraag aangevoerde kan niet worden gezegd dat de rechter die de veroordeling heeft uitgesproken, daarmee niet bekend was. Immers, uit de bewijsoverweging blijkt dat het hof – door het vonnis van de rechtbank in zoverre te bevestigen – reeds ermee bekend was dat [slachtoffer] had verklaard dat zij niet is mishandeld en dat zij er helemaal niets meer van weet. Ook uit het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 3 november 2017 blijkt dat het hof bekend was met verklaringen van [slachtoffer] met een gelijke strekking. Blijkens voormeld proces-verbaal heeft de raadvrouw van de aanvrager ter terechtzitting immers onder meer aangevoerd dat (i) [slachtoffer] op 6 april 2016 onder ede heeft verklaard dat de aanvrager haar niet heeft mishandeld en dat zij ten tijde van het afleggen van de belastende verklaringen onder invloed was, en (ii) [slachtoffer] op 24 oktober 2016 voor een tweede keer onder ede heeft verklaard dat de aanvrager haar niet heeft

mishandeld. Een en ander betekent dat het aangevoerde geen gegeven betreft als bedoeld in artikel 457 lid 1 aanhef en onder c Sv.

Uit hetgeen hiervoor is overwogen vloeit voort dat de aanvraag kennelijk ongegrond is, zodat als volgt moet worden beslist.

De Hoge Raad wijst de aanvraag tot herziening af.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-11-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1760

Zaaknummer: 19/03357

Rechters: J. de Hullu, J.C.A.M. Claassens en A.E.M. Röttgering

Advocaten: J.W.H. Peters

Wetsartikelen: 457 Sv

RECHTSPRAAK

Verzet belang van strafvordering zich tegen teruggave van in beslag genomen sieraden aan klaagster en kon de rechtbank klaagschrift voorwaardelijk ongegrond verklaren, nu wet niet voorziet in dergelijke voorwaardelijke beslissing?

Het middel klaagt over het oordeel van de rechtbank dat het belang van strafvordering zich verzet tegen teruggave van de in beslag genomen sieraden aan de klaagster.

In cassatie moet ervan worden uitgegaan dat onder [betrokkene 1] op de voet van artikel 94 Sv beslag is gelegd op de in het klaagschrift bedoelde sieraden die volgens de klaagster haar in eigendom toebehoren. Te dezen doet zich dus het geval voor dat een ander dan de beslagene, stellende dat de in beslag genomen voorwerpen aan haar in eigendom toebehoren, zich bij de rechtbank beklagt over de voortdrijving van het beslag en het uitblijven van een last tot teruggave aan haar. In een zodanig geval dient de rechter (a) te beoordelen of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert en, zo nee,

(b) de teruggave van het inbeslaggenomen voorwerp te gelasten aan de klaagster indien deze redelijkerwijze als rechthebbende ten aanzien van dat voorwerp moet worden beschouwd.

Het belang van strafvordering verzet zich tegen teruggave indien het veiligstellen van de belangen waarvoor artikel 94 Sv de inbeslagneming toelaat, het voortduren van het beslag nodig maakt. Dat is bijvoorbeeld het geval wanneer de desbetreffende voorwerpen kunnen dienen om de waarheid aan de dag te brengen – ook in een zaak betreffende een ander dan de klaagster – of om wederrechtelijk verkregen voordeel aan te tonen. Voorts verzet het door artikel 94 Sv beschermde belang van strafvordering zich tegen teruggave indien niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de verbeurdverklaring of onttrekking aan het verkeer van het voorwerp zal bevelen, al dan niet naar aanleiding van een afzonderlijke vordering daartoe als bedoeld in artikel 36b lid 1 onder 4 Sr in verbinding met artikel 552f Sv (vgl. HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823).

De rechtbank heeft geoordeeld dat het belang van strafvordering zich verzet tegen teruggave van alle sieraden aan de klaagster. Voor zover de rechtbank daaraan ten grondslag heeft gelegd

dat 'het openbaar ministerie in afwachting is van de beslissing van de rechter-commissaris op de vordering machtiging conservatoir beslag in deze', is dat oordeel onjuist, omdat deze omstandigheid niet een belang van strafvordering is (vgl. HR 22 december 2015, ECLI:NL:HR:2015:3711). Voor zover de rechtbank aan haar oordeel voorts ten grondslag heeft gelegd dat 'de beslagene wordt verdacht van witwassen' en 'het momenteel niet duidelijk is of de (...) sieraden nog nodig zijn voor onderzoek', is dat oordeel niet zonder meer begrijpelijk, gelet op hetgeen namens de klaagster en door de officier van justitie is aangevoerd.

Het middel is terecht voorgesteld.

Het middel bevat voorts de klacht dat de rechtbank het klaagschrift ten onrechte voorwaardelijk ongegrond heeft verklaard, nu de wet niet voorziet in een dergelijke voorwaardelijke beslissing.

Het middel is terecht voorgesteld. Is de rechter van oordeel dat het belang van strafvordering zich (nog) verzet tegen de teruggave van de in beslag genomen voorwerpen, dan dient hij het klaagschrift waarin de teruggave van die voorwerpen wordt verzocht ongegrond te verklaren. Is daarvan geen sprake, dan dient in de regel teruggave te worden gelast.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Oost-Brabant, zittingsplaats 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-11-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1692

Zaaknummer: 18/01807

Rechters: W.A.M. van Schendel, A.L.J. van Strien en M.T. Boerlage

Advocaten: B.G.J. de Rooij

Wetsartikelen: 552a Sv en 94 Sv

RECHTSPRAAK

Is het oordeel dat bewijsuitsluiting rechtsgevolg moet zijn van onherstelbaar vormverzuim in verband met niet tijdig en naar behoren informeren van verdachte over inzet van informant, toereikend gemotiveerd?

Het middel klaagt dat het hof zijn beslissing om bewijsuitsluiting toe te passen en de verdachte bijgevolg vrij te spreken heeft gebaseerd op ontoereikende of onbegrijpelijke gronden.

Op de gronden die zijn vermeld in de arresten van de Hoge Raad van 6 december 2016, ECLI:NL:HR:2016:2777, ECLI:NL:HR:2016:2778 en ECLI:NL:HR:2016:2779, is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en verwijst de zaak naar het Gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-11-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1742

Zaaknummer: 16/01204

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: V. Senczuk

Wetsartikelen: 359a Sv

RECHTSPRAAK

Opzettelijk uit opbrengst van enig door misdrijf verkregen goed voordeel trekken (meermalen gepleegd) door samen te wonen met vriendin en gebruik te maken van voorzieningen in woning, die worden betaald uit haar bijstandsuitkering, terwijl zij samenwonen niet meldt aan sociale dienst.

Het middel klaagt dat de bewezenverklaring van het onder 1 ten laste gelegde niet uit de gebezigde bewijsmiddelen kan worden afgeleid.

Op de gronden die zijn vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 9 is het middel terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de beslissingen ter zake van het onder 1 ten laste gelegde en de strafoplegging, wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Leeuwarden, opdat de zaak in zoverre op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 12-11-2019

ECLI: ECLI:NL:HR:2019:1748

Zaaknummer: 18/02504

Rechters: W.A.M. van Schendel, V. van den Brink en E.S.G.N.A.I. van de Griend

Advocaten: J. Boksem

Wetsartikelen: 416 Sr